

Glem ikke, ærede Medlemmer, naar De skal behandle disse Konventionsforslag og ogsaa Forslaget om Bedriftsraad, at denne Versaillesfred tilsikrer Danmark det danske Sønderjylland. Den samme Fredstraktat, som har tilsikret vort Land Sønderjylland, lover de moderne Lønarbejdere i alle Lande det størst mulige Arbejde for humane og retfærdige Arbejdsforhold, bl. a. 8 Timers Arbejdsdagen og det ugentlige Fridøgn, saa vidt muligt henlagt til selve Søndagen. Denne Versaillesstraktat maa jo for store Parters Vedkommende være et populært Dokument i vort Land, som i Kraft af denne Traktat fik Sønderjylland tilbage, og der staar i Indledningen til Kapitel 13 — med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg oplæse dette ikke særlig vidtløftige Stykke —: „Da Folkenes Forbund har til Formaal at skabe Grundlaget for en almindelig Verdensfred, og da en saadan Fred kun kan komme i Stand, naar den bliver bygget paa et socialt Retfærdighedsgrundlag, da der bestaar Arbejdsforhold, der for et stort Antal Mennesker medfører saa megen Uretfærdighed, Elendighed og Savn, at der kan opstaa en for Verdensfreden og Verdensharmonien faretruende Utilfredshed, og da en Forbedring af disse Forhold er paatrængende nødvendig, f. Eks. med Hensyn til Regulering af Arbejdstiden, herunder Fastsættelse af en Maksimalarbejdsdag og -uge, Regulering af Arbejdsmarkedet, Bekæmpelse af Arbejdsløsheden, Fastsættelse af Lønninger, der muliggør passende Livsbetingelser, Arbejdernes Beskyttelse mod Sygdomme og mod Ulykkestilfælde under Arbejdet, Beskyttelse af Børn, mindre-aarige og Kvinder, Alderdoms- og Invalideunderstøttelse, Beskyttelse af de i Udlandet beskæftigede Arbejders Interesser, Anerkendelse af Grundsætningen om Foreningsfrihed og Ordning af den faglige og tekniske Undervisning og andre lignende Forholdsregler, og da endelig en enkelt Nations Unkladelse af at indrømme humane Arbejdsvilkkaar lægger Hindringer i Vejen for Bestræbelser i saa Henseende hos andre Nationer, der ønsker at forbedre Arbejdernes Kaar i deres egne Lande, er de høje kontraherende Parter, der er ledet saavel af Retfærdigheds- og Menneskelighedsfølelser som af Ønsket om at sikre en varig Verdensfred, der ogsaa maa have et indre Grundlag i de enkelte Lande — blevet enige om følgende“, og saa kommer de nærmere Bestemmelser om den internationale Arbejdskonference og det inter-

nationale Arbejdsbureaus Ordning. Dette berømte Kapitel 13 er jeg desværre vis paa, at kun meget faa Danske kender rigtigt til; hver Gang Kampen bliver særlig haard, og de falder over os paa Grund af, at vi vil drukne Samfundet i Humanisme, og hvad det nu hedder, maa vi drage det frem, at det er vor internationale Forpligtelse efter Versaillesstraktaten og efter Folkeforbundspagten. Men saa lader de det gaa ind ad det ene Øre og ud ad det andet, ryster det af sig og glemmer det. Men det er en Forpligtelse, vi har. Det ærede Medlem Hr. Pinstrup behøver ikke at smile, for naar han ved saa mange Lejligheder stærkt fremhæver Versaillesstraktaten og Folkeforbundspagten, maa han ikke fremhæve et enkelt Punkt, hvor vi ikke kan følge med, og glemme et Punkt, hvor vi er i Stand til at følge med, nemlig paa det humane og sociale Omraade. Dette Kapitel slutter med — det er Artikel 427 —: „De høje kontraherende Parter har under Hensyn til, at Lønarbejdernes saavel fysiske som moralske og intellektuelle Standard er af den højeste internationale Betydning, dannet den i første Afdeling omhandlede permanente Organisation og knyttet den til Folkenes Forbund for at gøre et Skridt hen imod Maalet til Højnelse af Lønarbejdernes Livsvilkkaar“. Og saa fastslaas de Principper, der skal ligge til Grund for dette Højnelsesarbejde. Der staar der under Punkt 1: „Det ledende Princip... er, at Arbejdet ikke skal anses for en blot og bar Handelsvare“. Det var Kapitalismens Princip, det, som Karl Marx beskrev og skildrede og kritiserede, at den menneskelige Arbejdskraft var en Handelsvare, hvor Arbejderen gaar fra den ene til den anden som Handelsvare, og hvor Lønnen bestemmes af Forholdet mellem Tilbud og Efterspørgsel, hvor det er den frie Konkurrences Kræfter, der er det ene afgørende. Versaillesstraktaten slaar fast, at dette Princip skal forlades i alle Lande, der vil kalde sig civiliserede, og som vil have Ret til at høste Udbyttet af Versaillesstraktaten og være virkelig ærlige Medlemmer af Folkenes Forbund. Man skal bort fra Princippet om, at Arbejdet er en blot Handelsvare, og ind paa et helt nyt Princip, hvorefter Arbejderen er Medmenneske, Medborger, medbestemmende. Vi skal mere og mere ind paa, hvad man har kaldt det industrielle Demokrati. Der er i vore Dage en uhjælpelig og uforligelig Modsætning, en Sprængningstendens mellem dette, at Samfundet paa den ene Side er et politisk De-